Шляхетний Д'Артаньян страшенно занудьгував у своїй мальовничій рідній Гасконі.

— От якби я тільки міг стати королівським мушкетером, — зітхнув він.

— Так чого ж ти чекаєш, сину? Дій! — мовив батько.

Так гасконець збирається у подорож. Гоп! Кладе до кишені рекомендаційний лист для пана де Тревіля, капітана мушкетерів Людовика XIII, хапає шпагу та капелюха... Сідає на свого маленького беарнського коня і вирушає до Парижа! Д'Артаньян скаче на коні, а вуса його розвиваються.

— Столице, чекай на мене!

Дорогою Д'Артаньян натрапляє на заїжджий двір. Як вчасно! Спека неймовірна і пити так хочеться... Та й страх як натомився: все ж таки з Гасконі до Парижа — неблизький шлях.

— Трактирнику, ну ж бо плесни мені чогось! — вигукнув гасконець, зістрибуючи з коня.

Поки Д'Артаньян утамовував спрагу, якийсь злодюжка поцупив у нього листа! А без листа ніяк не потрапити до пана де Тревіля!

— Хай йому гр-р-р-р-рець! — зарепетував Д'Артаньян, розтягуючи «р», як заведено в його рідних краях. Хто посмів викр-р-р-расти мого листа?! — заволав він, кидаючись навздогін злодію.

Вжух! Мов буревій, Д'Артаньян збив із ніг одного чоловіка. Наступив на плащ другого. А тоді ще й підхопив хустинку третього. (Ця хустинка належала коханій того третього, і чоловік не хотів, щоб хтось дізнався про його почуття. Та вже запізно!)

— Гей, жалюгідний жебраче! — вигукнули в один голос троє чоловіків.



Це — Атос, Портос й Араміс — найвидатніші мушкетери того часу. Цих сміливців краще не турбувати (не кажучи вже про те, щоб штовхати, наступати на плащ чи забирати хустинку таємної коханої).

Троє мушкетерів по черзі викликали Д'Артаньяна на двобій:

— Бийся з нами! Чи тобі сили забракне?

— Аж ніяк! — відповів безстрашний гасконець.

Не встиг Д'Артаньян схрестити свою шпагу з Атосом (а згодом — із Портосом й Арамісом), як раптом чоловіки зіштовхнулися віч-на-віч із кардиналом де Рішельє.

Кардинал — головний міністр короля. Підлий змовник, який обожнював підступно діяти проти королеви. Він був закоханий у неї, але, не отримавши взаємності, прагнув їй помститися.

— Агов, мушкетери! — вигукнули гвардійці кардинала. — Що тут коїться? Бійка? Опустити шпаги!

— Ніколи в житті! — відповіли четверо чоловіків, які за жодних обставин не відмовляться від доброго поєдинку.

Вони кинулися зі шпагами на гвардійців. Цок! Цок! Тіньк! Тіньк!

— Ай! — закричав Жюссак, один із найкращих королівських лицарів.

Його поранив Д'Артаньян. Нажахані гвардійці розбіглися врізнобіч, а мушкетери кинулися до молодого гасконця:

— Ти один із нас. На життя і на смерть!

І ось, зустрівшись поглядами, четверо друзів вигукнули:

— Усі за одного, та один за всіх!

Та святкувати їм довелося недовго.

Анна Австрійська, королева Франції, потрапила у справжню халепу. Вона закохалася в герцога Бекінгема — доблесного,

розумного й надзвичайно вродливого чоловіка. Повну протилежність королю, якого природа, на жаль, не надто обдарувала. Та була одна проблема: герцог Бекінгем — головний радник Карла I, короля Англії. А отже — заклятий ворог Франції. Закохатися в нього? Не найкраща ідея!

Одного вечора герцог вирішив таємно навідатися до палацу Анни — Лувру.

— *Milord*[1], що ви тут робите? Ви божевільні!

— Так... я втратив розум через вас, *my queen*[2].

— Прийміть цю скромну коштовність. На пам'ять про мене.

— *Thank you*[3], моя королево. *Bye*[4], мені час повертатися до Лондона.

Щасливі королеви справді можуть дарувати коштовності. Але цей подарунок не просто коштовність. Уявіть: дванадцять діамантових підвісок, подарованих її чоловіком. І чим тільки думала королева!

На жаль, кардинал де Рішельє незабаром про все дізнався завдяки своєму шпигунові, графу де Рошфору. Чудова нагода влаштувати пастку!

— Ваша Величносте, — мовив Рішельє до короля, — можливо, Вам варто влаштувати грандіозний бал? Тоді Ваша дружина зможе надіти ті чарівні підвіски, які Ви їй подарували... (Кардинал знав напевно: підвіски залишились у Лондоні. Хе-хе-хе!)

— Чудова ідея, кардинале! — вигукнув король, який ніколи не втрачав нагоди розважитися.

---

[1] Мілорде — *французькою.*

[2] Моя королево — *англійською.*

[3] Дякую — *англійською.*

[4] Прощавайте — *англійською.*